

talte. Representationen vilde da vistnok meget snart komme til at beklage sig over Finantsministerens Flothed, i Stedet for at han nu undtagelsesvis maa finde sig i at blive anklaget for at være altfor meget paafeende Statskassens Interesse. Naar det ærede Medlem fik sat igjennem, hvad han udtalte om det latinske Ordsprog, som han gjerne vilde se indskrevet over Finantsministeriets Dør (Vilke: Naavnlig Pensionskontorets) eller navnlig Pensionskontorets og vel ogsaa Invalidforsørgelses Dør, vilde det ærede Medlem vistnok snart faae Mange imod sig, eller i alt Fald vilde Mange bestræbe sig for at faae det slettet ud igjen, dersom Finantsministeren virkelig vilde tage det bogstaveligt til Følge. Det forekommer mig at være i og for sig ganske forstaaeligt, om ikke saa af de Sager, der blive anlagte imod Finantsministeriet, tabes. Dersom man blot vil forudsætte, at Finantsministeriet eller Finantsministeren i Afgjørelsen af en af hver ti Sager er for streng, medens han i Afgjørelsen af de ni andre er for mild, saa er det klart nok, at de 9 Sager aldrig vilde komme under Domstolens Prøvelse. Kun de ganske enkelte Sager, hvor han kan have været for streng, vilde komme ind under Domstolene, og deri, synes mig, ligger en naturlig Forklaring af, at der ogsaa undertiden kan komme til at gaa Finantsministeriet en Dom imod. Stulde samtlige Finantsministeriets Afgjørelser af den Slags Sager komme til at foreligge Domstolene, tror jeg nok, at Finantsministeren kunde glæde sig ved at have et aldeles overveiende Antal af Domme for sig i Sammenligning med dem, der gik imod ham. Det betyder altsaa i mine Tanter Intet, naar man paaberører sig, at der er gaaet Finantsministeriet Domme imod, og jeg gjentager, at Folkerepresentationen efter min Mening vilde være den første til at badle den Minister, som for at undgaa undtagelsesvis at anses for haard, vilde være meget blød, vilde være meget rundelig i Afgjørelser, som stulde falderes af Statskassen. Naar det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, at i Tvivlstilfælde burde Ministeren gaa til den mildeste Forstaaelses Side, saa skal jeg dog, til hvad jeg allerede har ansøgt, sige — jeg tror, at jeg har sagt det en Gang tidligere —, at der slet ikke har været nogen Tvivl i Finantsministeriet om det foreliggende Spørgsmaal, slet ikke. Tvivlen er først reist af det ærede Medlem eller af Andagerne i derne Sag. Man har ved selve Forhandlingen af Loven anset den trufulde Afgjørelse for at være den rigtige Forstaaelse, og man har selvfølgelig, efter at Loven var vedtagen, givet den denne Anvendelse. Tvivlen har altsaa ikke været til Stede ved Afgjørelsen. Naar det ærede Medlem dernæst lagde en saa stor Vægt paa „Lønningsklasserne“, der jo absolut ere komne ind i Loven som en Grindring, en Overlevering fra den tidligere Lov om de samme Forhold, hvorefter Pensioneringen i det Hele var klassevis — Forandringen skete, som

bekjendt, ved Forhandlingen i dette Thing —, naar det ærede Medlem, siger jeg, lagde saa særdeles Vægt paa dette Ord: Lønningsklasserne, uden at tage Hensyn til de Besynderligheder, for ikke at sige Absurditeter, man vilde komme til ved at give dette Ord en bogstavelig Anvendelse paa den Maade, som det ærede Medlem vilde, saa skal jeg minde det ærede Medlem om, at det jo paa ingen Maade er loubestemt, ved Loven fastsatte Klasser, her er Tale om. Disse Klasser, som det ærede Medlem talte om, den første, anden, tredie, fjerde Klasse, ere jo en administrativ Deling, som kan forandres, hvilken Dag det skal være. Hvorledes vilde Forholdet f. Ex. blive, dersom disse fire Klasser en smuk Dag bleve skobte om til fem, hvorledes vilde Forholdet saa blive, naar det ærede Medlem vilde anvende Loven paa den Maade, han vilde? Jeg tror, at det vilde blive tilnærmelsesvis en Umulighed. Efter den bogstavelige Fortolkning vilde Kriterierne være, ikke hvad Manden havde haft i Løn i det sidste Aar, men om han havde staaet 3 Aar i en af disse nyfaldte Klasser. Hvis han ikke havde det, vilde han miste en Løn, som han vilde have haft, hvis Klasserne ikke vare bleve omdelte (Udbrydelse); ja, den Sag er soleklar. Det er ikke solekklart, at det altid vilde blive Tilfældet, men solekklart, at det kan blive Tilfældet ved en saadan Omdeling af Klasserne; thi disse Lønningsklasser ere, som sagt, en administrativ Deling og intet Andet (Vilke: Det er Lønnen ogsaa!). Ja, det er fuldkommen rigtigt, men ligesom det er det naturlige Udgangspunkt for Bestemmelsen af kongelige Embedsmænds Pension, hvad de virkelig have haft i Løn i de foregaaende Aar, saaledes er det ogsaa det naturlige Udgangspunkt ved Bestemmelsen af disse Mænds Pensionsberettigelse, hvilken Løn de virkelig have haft i de sidst forløbne tre Aar. Det er imidlertid denne Anvendelse af Loven, som det ærede Medlem nu finder at være saa aldeles urimelig; jeg tilstaa, at jeg ikke forstaaer det. Konsekvensen af det, som det ærede Medlem har gjort gjældende, vil jo ganske sikkert være den . . . Jeg vil rette denne Bemærkning som et Spørgsmaal til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilke), og jeg ønskede derfor, at han stulde høre den; derfor standser jeg et Øieblik. Jeg kan formulere det saaledes: Dersom nu disse Mænd vare bleve affskettede Dagen efter Vedtagelsen af Loven af 17de Mai 1873, vilde de efter det ærede Medlems Betragtning alligevel vedblivende have staaet i første Lønningsklasse i tre Aar, med det Lønningstillæg, som selve denne Lov Dagen iforveien havde bestemt for dem. Naar, nu behøver man jo ikke at hænge sig deri, at det bogstavelig stulde være Dagen efter, men dog efter en meget kort Tjenestetid — en Maaned f. Ex. — efter at Loven af 17de Mai 1873 havde givet dem Lønningsstillæg. Saa vilde de efter det ærede Medlems